

23/2014 – ročník VII.

## Ach, ta škola!

Ležím v posteli a z mobilu vychází tóny mé oblíbené písničky. Ale ne kvůli tomu, že mě chce někdo slyšet nebo si jen tak popovídat, ale protože je pondělí ráno.

Ach, ta škola.

Pomalu se zvedám z postele a vtom na mě bratr řve, že to mám okamžitě vypnout, že chce ještě spát a že má až na devátou.

Ach, ta škola.

Většinou ani nesnídám, protože prostě nemám čas. Musím se totiž řádně připravit a vydat se do školy.

Ach, ta škola.

Vycházím z domu. Jdu na zastávku. Nastupuji do šaliny. Na zastávce Česká při přestupování potkávám spolužáka. A společně nastupujeme do další šaliny, která nás odveze až ke škole.

Ach, ta škola.

Vcházím do budovy školy, pak do třídy a už na mě ze všech stran létají otázky, jestli mám ten a ten úkol.

Ach, ta škola.

Zvoní. Všichni plní energie, jen já ještě dospávám. Do třídy vchází stejný profesor jako před týdnem. Zase posloucháme jeho „velice zábavný“ výklad stejně jako před týdnem.

Ach, ta škola.

Profesor rozdává písemky z minulé hodiny. Zahledím se na svou práci. Pět! Ach, ta škola.

Zvoní na přestávku, během které si několikrát vyslechnu, že se další hodinu píše písemka.

Ach, ta škola.

Takhle to jde celých sedm až osm hodin.

Ach, ta škola.

Nastává oběd. Zase jíme to „vynikající“ jídlo, které „voní“ přes celou školu.

Ach, ta škola.

A po obědě? Hurá domů!

*David Lang (G4)*

## Canisterapie aneb Pes lékařem lidské duše

Pes je nejlepší přítel člověka. Toto přísloví už slyšel snad každý. A představte si, že je to pravda.

Kdo si přečte název, asi se zastaví u slova canisterapie. Cože to vlastně je? Canis-co? Abyste nebyli zmatení, tady je vysvětlení.

Definice říká, že canisterapie je jedna z forem zooterapie, která využívá psa jako „lékaře lidské duše“. Laicky řečeno, je to de facto léčba kontaktem a jednoduchou interakcí se psem. Za hlavní účinky canisterapie je považován rozvoj hrubé i jemné motoriky, verbální a neverbální komunikace a má také velký vliv na psychiku a přispívá celkově k duševní rovnováze pacientů. Canisterapii vede certifikovaný canisterapeut ve spolupráci se zařízením, kde činnost probíhá. Canisterapeutem se může stát člověk, který absolvuje školení a se svým psem úspěšně složí předepsanou canisterapeutickou zkoušku.

Už když jsem byla v Americe, zajímala jsem se o psy – tehdy ale o asistenční psy a jejich výcvik. Protože jsem po návratu neměla dostatek času na výcvik psa-asistenta, začala jsem se věnovat canisterapii se svou tehdy šestiletou fenkou zlatého retrievera Bellou. S poslušností žádné větší problémy nebyly, protože za piškot udělá cokoliv. Co mě trápilo, byly povahové testy. I když je to pes, po kterém se můžete válet nebo ho nechat s někým cizím, a její reakce je: No

tak jo, no..., nebyla jsem si jistá. Po stáhnutí podrobného popisu jednotlivých cviků jsem začala s tréninkem. Bohužel mi na zahradě chyběla skupinka několika křičících malých dětí a já musela improvizovat a ztvárnit tuto roli sama. Kolem sedící Belliny jsem běhala po zahradě, křičela a následně jsem se před ní přesně podle popisu ukázkově rozplácla na zem. Pohled psa ani smích všech přihlížejících mne nezastavil a neohroženě jsme přešly k dalšímu úkolu. Tentokrát jsem kolem Belly házela klíče, pokličky a lahve s kamínky a u toho pouštěla děsivé zvuky a natahovací autička. Ano, už v té době jsem cítila, že to se mnou není dobré a hrdinně jsem vyrazila na zkoušku.

Zkoušku jsme naštěstí složily úspěšně, i přes opovrživé pohledy paní rozhodčí – ve stresu je přece normální držet vodítko v opačné ruce, několikrát si splést pravou a levou stranu a nakonec skoro zapomenout udělat povel, no ne?

A tímto začala naše kariéra coby canisterapeutického týmu. Ze začátku nebylo jednoduché najít zařízení, kde by stáli o canisterapii, ale nakonec se štěstí obrátilo na naši stranu a my začaly navštěvovat dokonce dvě zařízení, a to Domov pro seniory Šanov a Léčebnu dlouhodobě nemocných Červený kopec tady v Brně. Do domova chodíme jen jednou za měsíc, ale do léčebny každou neděli.

Když se psem strávíte tolik hodin mimo domov, poněkud trapným momentům se bohužel nevyhnete. K těm nejmenším trapasům patří vysypání úplně všech pamlsků v tramvaji těsně před výstupem, když pak musíte jet tak daleko, dokud pes všechny nesní. Nebo když se pes rozhodne, že už jej terapie nudí a

prostě od pacienta odejde nebo odmítne sedět v klidu.

Jenže se stávají i větší trapasy. Bella v trolejbusu leží vždy těsně vedle mě, a bohužel ji poslední dobou trápí zažívací potíže. To by ani nevadilo, kdyby je neprojevovala v MHD. Jsem to totiž já, komu patří pohoršené pohledy spolucestujících.

Ale abych si pořád nestěžovala, jsou i hezké chvíle. Na Vánoce jsem Belle koupila na canisterapii čelenku se sobími rohy a ty společně se zářivě žlutou vestou s nápisem canisterapeutický pes byly tak zajímavé, že se na ni šla podívat i řidička tramvaje.

Nejhezčí však je, když lidé v léčebně uvidí Bellu a okamžitě se začnou usmívat a volají na ni, aby byla co nejdříve u nich. Většina pacientů s ní má také fotku vyvěšenou nad postelí.

Jejich výrazy a vyprávění sestřiček o tom, že Bella je i po odchodu hlavním tématem snad všech rozhovorů, mne ujišťují, že pes je opravdu lékařem lidské duše (nebo alespoň té mojí).

*Kateřina Bielená (G5)*

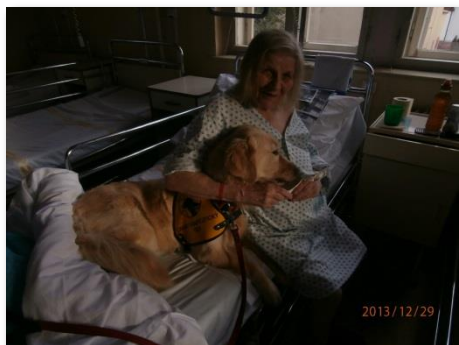


Foto © K. Bielená (G5)

## Výlet do Amsterdamu a ještě dál

### Holandsko, Anglie, Skotsko

3. - 10. 5. 2014

Někteří z vás možná nestačili zaznamenat, že se přes čtyřicet studentů naší školy (v doprovodu profesorek Pospíšilové a Špačkové) zúčastnilo od 3. do 10. května poznávacího zájezdu, proto podáváme několik málo informací, aby i ti, co jim tato událost unikla, byli v obraze.

Naše cesta začala v sobotu večer. Po celé noci strávené v autobuse jsme vysedli v Amsterdamu, kde nás čekala projížďka lodkou po kanálech, potom pěší prohlídka centra a volno pro nákup suvenýrů, focení okolí, návštěvu Starbucks a podobně. Nutno zmínit, že Amsterdam má jako jedno z mála měst svou specifickou vůni, která se line snad odevšad. Bohužel už brzy odpoledne jsme se museli přesunout k trajektu. Noc jsme přečkali v maličkých kajutách, ráno se vylodili v New Castlu a autobusem přešli směr Stirling. Tam jsme strávili pěkný den v okolí hradu a v Primarku. Večer si nás odvezly naše náhradní rodiny a konečně jsme po třech dnech usedli k teplému jídlu.

Následující dva dny jsme prožili ve Skotsku. První den v Edinburghu, kde nás neminula návštěva Edinburgh Castlu a opět nějaké nákupy. Druhý den jsme navštívili Ben Nevis Distillery, kde jsme se dozvěděli, jak se dělá skotská whisky. Ochutnávka, na kterou se všichni těšili asi nejvíce, se nekonala, jelikož nám byla všem koupena dětská vstupenka. Nevadí, třeba příště. Tentýž den jsme se ještě

vypravili k Loch Ness. Nessie se nám ale bohužel neukázala.

Ve čtvrtek jsme se rozloučili s rodinami (někteří „šťastlivci“ stihli ochutnat i Haggis, skotskou pochoutku z vnitřností) a přejížděli jsme směr Anglie do historického městečka York, kde nás kromě katedrály, starobyklých uliček a nákupů zastihl také déšť. Odpoledne jsme zase nasedli do autobusu a frčeli směr Londýn do hotelu Park Inn. Oprava, nefrčeli jsme, na dálnici někde před námi se stala dopravní nehoda a my místo v půl deváté večer přijíždíme do hotelu asi v jednu hodinu v noci. Ráno si vychutnáme pravou anglickou snídani a jedeme do centra Londýna, naší poslední zastávky na této cestě. Shlédneme všechny nejznámější památky a turistické atrakce včetně London Eye, odkud pěkně vidíme celé město. Večer nasedáme v Doveru na trajekt a z Calais cestujeme přes Francii a Německo zpět do Brna.

Týden to byl parádní, plný zážitků, počasí vyšlo více než dobře, poznali jsme zase kus světa, ale... doma je doma!

*Anna Baldrmannová (G7)*







Foto © prof. L. Špačková a J. Možný (G7)

Exkurze G6 a PL1 - PL3 do Polska  
Osvětim, Krakov  
6. - 7. 5. 2014







Foto © H. Chvilová (G6)





## Už musím jít ...

Když jsem před dlouhými osmi lety poprvé prošel vstupní halou našeho vzdělávacího ústavu, byl jsem docela jiným člověkem, než jakým jsem dnes. Neměl jsem ani ponětí, co chci v životě dělat, a moje představy o okolním světě byly ještě idealizované dětskou naivitou. Ale ani naše škola nebyla zdaleka takovou, jakou se jeví v současné době.

Zkrátka chci říct, že osm let je dlouhá doba, obzvlášť je-li vám 19 let jako mně. Za tu dobu jsme si všichni prošli dlouhým a složitým procesem obměny, který z nás udělal to, čím jsme dnes. Snad můžu mluvit za všechny svoje spolužáky, když řeknu, že to byla pro všechny změna veskrze pozitivní a příjemná.

Stačí se podívat na třídní fotografie z primy a oktávy - rozdíl je patrný na první pohled. Z malých bázlivých chlapečků se stali pořádní chlapi se vším všudy (až na některé). Vždyť někteří z nás mají dokonce fungující heterosexuální partnerský vztah. Z ustrašených děvčat zase vyrostly někdy až překvapivě atraktivní slečny s těmi nejvyššími ambicemi a sebevědomím kdesi v oblacích. Ovšem má-li tento článek být něčím, co se dá pojmenovat jako můj subjektivní názor na naši školu, pak musím říct, že hned vedle nabytého vzdělání, o kterém v mém případě budou jistě někteří z vás pochybovat, se nejdůležitějším faktorem na naší škole stali přátelé. Přátelé, se kterými jsem strávil těch nejlepších osm let studia, jaké si jen může gymnazista přát. Přátelé, díky nimž jsem se do školy dokonce těšil a naši školu si skutečně

zamiloval. Nejednou jsem za těch osm let slyšel od kantorů větu: „Ty se sem nechodíš učit, ale bavit, že?“ A měli pravdu. Snad nám jednou odpustí všechny ty vylomeniny a průšvihy, které jim zajisté nadělaly nejednu vrásku na čele. Doufám, že alespoň touto cestou přijmou moji omluvu a někdy si na nás na všechny v dobrém vzpomenou.

Je zcela nemožné, abych se tu rozeplisoval o všech těch úsměvných situacích, které byly v našem studentském životě na denním pořádku, ale ať už to byly chvilky strávené ve vyučování či o přestávce, pokaždé jsme se snažili, asi proti srsti některým členům pedagogického sboru, dodržet Komenského motto „Škola hrou“.

Jsou zde ovšem i okolnosti, se kterými nebude tak lehké se vypořádat. Mám na mysli fakt, že já, stejně jako někteří moji přátelé, jsme naší školou tzv. institucionalizovaní. Pro ty z vás, kdo jste neměli to štěstí zhlédnout film Vykoupení z věznice Shawshenk, kde se tento pojem vyskytl, zde mám vysvětlení. Pojem institucionalizace znamená, že je člověk natolik ovlivněn institucí, v našem případě školou, že je neschopný začlenit se do běžného života. Zkrátka za těch osm let jsme si všichni osvojili nějakou roli: pro někoho jsme banda nejnepných, infantilních individuí neschopná jakékoli interakce, pro někoho snad respektu hodná a přátelští jedinci. Tak či onak, po odchodu z našeho ústavu nám tyto role budou odejmuty a my budeme zase stejně nicotní, jako jsme byli 1. září 2006, když jsme sem přišli poprvé. Snad si všichni zvládneme osvojit své nové životní role co nejdříve.

Pokud bych měl hodnotit školu po stránce vzdělávací, pak vězte, že byste v naší republice jen těžko hledali druhou takovou, jako je ta naše. Ať už jde o přístup učitelů k žactvu nebo schopnost kantorů učit. Musím říct, že jsem si ji zamiloval a v posledním roce se často trápil myšlenkou, co si počnu, až odmaturuji.

Samozřejmě že vždy nebylo všechno tak růžové, jak to zde popisují, ale těch záporných zkušeností nebylo tolik, aby zkalily můj dobrý dojem ze školy jako celku. Jistě, že i na naší škole jsou omezení a arogantní jedinci, ale komunikace s nimi budiž nám dobrou přípravou do dalších let.

Závěrem mohu snad jen poděkovat všem, se kterými jsem měl tu čest strávit ta krásná léta společně. Jmenovitě sestřím Františce a Kristině, panu profesoru Zemánkovi a samozřejmě také panu školníku Zavadilovi. A v neposlední řadě všem spolužákům za to, že mi nikdy neublížili, ač bych si to kolikrát zasloužil. Budete mi chybět.

Na shledanou.

*Dominik Vaněk (G8)*



Foto © S. Cyrila

## ... s prof. Helenou Múčkovou

### Dobrý den! Můžete se nám stručně představit?

Jmenuji se Helena Múčková, za svobodna Böhmová.

### Odkud pocházíte a jaké jste měla dětství?

Narodila jsem se v Moravském Krumlově, protože odtud pocházela moje matka, ale od 14 dnů svého života bydlím v Brně, stále na stejném místě – na náměstí Svobody. Dětství jsem měla šťastné a pokojné, jsem nejmladší ze tří dcer svých rodičů. Maminka, povoláním zdravotní sestra, s námi byla dlouho doma – do mých patnácti let. Často u nás pobývala také babička, zvláště na sklonku života, kdy byla nemocná a maminka se o ni starala. Tatínek byl filozof tělem i duší, ale pro své přesvědčení nemohl vykonávat adekvátní práci, taktak za totality unikl kriminálu. Byli jsme dost otevřená rodina, nebylo snad dne, kdy by se u nás někdo nestavil.

### Proč jste se rozhodla právě pro učitelství?

Pro učitelství jsem se vůbec nerozhodla, nějak to přišlo shodou okolností. Jako dítě jsem chtěla být zvěrolékačkou – živá příroda mě velmi přitahovala, ale mé bydliště mě neposkytovalo možnost jakkoliv se zvířaty zabírat. Jen u babičky v Krumlově byli králíci, slepice a kočka. Občas jsme si v létě ochočili kavku, a tak jsme měli i ptáčka. Ráda jsem si ale hrála

se šneky a brouky, jak to jen šlo... Potom jsem chtěla být výtvarnicí (malování mně docela šlo), restaurátorkou, klavíristkou, ale i řidičkou z povolání. Rodiče rozhodli, že půjdu na zdravotnickou školu (obor dietní sestra), protože na gymnázium bych tady v Brně šanci neměla. V posledním ročníku jsem se tajně připravila na zkoušky na konzervatoř, ale na studium jsem nenastoupila. Začala jsem pracovat jako vedoucí školního stravování ve třech jídelnách. Přijetí na Vysokou školu veterinární jsem ale oznámila jako hotovou věc a během 1. ročníku jsem se vdala, a tak jsem zbytek studia dodělala dálkově – tehdy to ještě šlo, se studiem jsem nikdy problém neměla, velmi mě baví něco nového poznávat.

### **Co jste studovala a proč zrovna obor chemie a hudební výchova?**

To mělo svůj vývoj. Po promoci v roce 1982 nastalo mé dlouhé období v domácnosti, kdy jsme se s manželem hodně věnovali mládeži ve farnosti (skupinky, tábory, ministranti) a moje maminka vážně onemocněla, zůstala bezmocná – ochrnutá, tak bylo potřeba se o ni starat a dosloužit jí. Tehdy mě napadla myšlenka, že by bylo užitečné, hlavně pro dorůstající děti a v souvislosti s mládeží, vybudovat zařízení náhradní rodinné péče v kombinaci se starými lidmi. Proto jsem začala studovat pedagogickou fakultu, abych měla přehled. Můj projekt „Domov sv. Josefa“ se zatím neuskutečnil, ale do světa pedagogiky mě trochu uvedl. Snad někdy – třeba vnoučata 😊! V roce 1998 přišla nabídka na 8 hodin zástupu ve vyučování chemie, a tak to začalo...

### **Jak dlouho už v naší škole učíte?**

#### **Líbí se vám tady?**

Učím už 16. rok a chemii jsem si docela zamilovala, protože je velmi zajímavá a vysvětluje spoustu dějů nejen přírodních. Samozřejmě velkou láskou zůstává příroda ve všech dimenzích. Ve škole se mi líbí hlavně kvůli vám, studentům. Baví mne pozorovat, jak se vyvíjíte, zrajete, co prožíváte, kolik krásných darů máte do života.

#### **Máte nějakou vtipnou příhodu z vyučování?**

Určitě ano, dnes a denně se čím dál více mohu zasmát nejen z příhod, ale i sama nad sebou. Konkrétně se mě nechce nic popisovat, aby to nebylo tak dlouhé – myslím, že všichni studenti si v souvislosti se mnou na něco vzpomenu.

#### **Máte někoho, kým se inspirujete, kdo je vaším vzorem?**

Se vzory je to se mnou těžké. Z pohledu do minulosti to byla moje nejstarší sestra Ludmila, která zemřela v roce 2009. Z jejich úst jsem nikdy neslyšela nějakou stížnost na něco nebo někoho, náрек nad situací, a to ani tehdy, když měla kruté bolesti před smrtí. Nikdy neudělala něco, co by odporovalo lásce. Druhým vzorem byla moje duchovní matka Květa, která už také zemřela (v roce 2006) a předala mně hodně krás z duchovního života.

#### **Co děláte ve svém volném čase?**

To je těžká otázka! Mám tolik zájmů a koníčků, že bych potřebovala alespoň tři životy... 😊 Začínám být dost unavená a potřebuji spát, ale mám pocit, že si veš-

keré činnosti více vychutnávám. Snad nejvíc se věnuji výzdobě v kostele, to mě moc baví, ale někdy je to také dřina, když jsem v časovém stresu, mám málo materiálu a manžel brblá, že zdržuji. Další velkou láskou jsou lidi – hodně se věnujeme manželským párům, doprovázíme formaci skupinek rodin, pořádáme letní kursy pro zkvalitnění manželství a máme radost, když to někomu pomáhá a život se lepší. Další radostí jsou děti a vnoučata, na které mám opravdu málo času – už se moc těším do důchodu, kdy si čas pěkně rozdělím, spravedlivě pro všechny. Z přírody jsou to minerály, stromy, ptáci a brouci a velmi ráda čtu, provozuji a poslouchám dobrou hudbu. Také bych ráda pravidelně sportovala (běhání, plavání, turistika), ale nezbývá mi čas...

#### **Hrajete na nějaký hudební nástroj?**

Ano, denně v kostele na varhany – obyčejný doprovod při mši a doma na klavír, hlavně dětem písničky, ale sem tam si zahraji i něco z dávných dob.

#### **Chtěla byste něco vzkázat čtenářům?**

Jejej, toho by bylo, ale co nejvíc? Asi to, abyste nezapomínali na dobro a radost, protože to má velkou sílu! Nemá smysl se trápit nad nespravedlivostmi, špatnými řečmi i skutky, ale snažit se změnit hlavně sebe, každou chvíli usilovat o to nejlepší a nikdy nevzdávat boj se svými chybami a nízkostí...

#### **Děkujeme za rozhovor!**

*Kateřina Pokorná (G7)*

- narozena 21. 11. 1956 v Moravském Krumlově
- absolventka Střední zdravotnické školy Merhautova (obor dietní sestra), Vysoké školy veterinární a Pedagogické fakulty MU (obor vychovatelství)
- v naší škole vyučuje již 16 let (střídavě Hv, Ch, Ov, Bi) a působí zde také jako výchovná poradkyně
- mezi její oblíbené hudební skupiny / skladatele patří Spirituál kvintet, J. S. Bach, L. van Beethoven, A. Dvořák
- nejmilejší knihou je Bible
- nejvíce si pochutná na sýrech
- má jednu sestru, manžela, čtyři děti a devět vnoučat
- se svou rodinou žije v Brně







Foto © archiv H. Múčkové

**John Steinbeck:  
O myších a lidech**

(...)

George hleděl rozmrzele na vodu. Oči měl na okraji víček rudé od sluneční záře.

„Kdyby ten pacholek autobusák za něco stál, mohli jsme se krásně svézt až k samému tomu ranči,“ ozval se nazlobeně. „Ještě prej maličkej kousíček po silnici! A vylezou z toho ňáký čtyry míle! Nechtělo se mu zkrátka u toho ranče zastavovat. Chlap líněj jako veš - a i na takový obyčejný zastavení. To bych rád věděl, jestlipak zastaví aspoň v Soledadu. Vykopne nás, a že prej ještě maličkej kousíček po silnici. A bylo to jistě ještě víc než čtyry míle. Sakramentský horko!“

Lennie se na něho nesměle podíval. „Georgi?“

„No, co bys chtěl?“

„Kam to jdem, Georgi?“

Ten malý si stáhl okraj klobouku a na Lennieho se zamračil. „Tak tys to už zapomněl? Abych ti to říkal znovu! Ježíšikriste, jsi ty mi ale boží dřevo!“

„Když já to zapomněl,“ přiznal se Lennie měkkým hlasem. „A říkal jsem si, že to nesmím zapomenout. Na mou duši, Georgi.“

„No dobře, dobře. Já ti to tedy řeknu ještě jednou. To víš, já nemám co dělat! Takhle bych ti moh vykládat celej život. Já ti něco řeknu, a ty to zapome-neš, a tak abych ti to říkal pořád znova.“

„Já si to říkal a říkal pořád,“ omlouval se Lennie, „ale když ono to nebylo nic

platný. To o těch králíkách, to si, Georgi, pamatuju.“

„S těma králíkama už na mě nechod! To je to jediný, co si pamatuje. - králíci! No dobrá! Ale teď poslouchej, a tentokrát si to už musíš pamatovat - jinak se dostanem do maléru. Pamatuješ, jak jsme tenkrát v tý Howardový ulici seděli na okraji chodníku a koukali na tu tabuli?“

Na Lennieho obličej vyrazil rozradovaný úsměv. „Jakpak by ne, Georgi! Na to se pamatuju ... ale ... co jsme to dělali potom? Pamatuju se, jak tam šly kolem ňáký holky, a ty povídáš ... ty povídáš...“

„To je opravdu moc a moc důležitý, co já povídám! To nepamatuješ, jak jsme si zašli do tý agentury - Murray a Ready - a jak nám tam dali kartičky, že jsme přijatý, a lístky na autobus?“

„Jakpak by ne, Georgi! Teď si už vzpomínám.“ Zajel rychle rukama do kapes kabátu. „Georgi...“ začal pak krotce. „Já tu moji kartičku nemám. Já ji musel ztratit.“ Hleděl při tom zoufale na zem.

„Vždyť jsi, ty jedno žululum, ani žádnou neměl. Tady je mám obě. Snad si nemyslíš, že bych ti tu tvoji kartičku svěřil?“

Lennie se s úlevou uculil. „Já ... já myslel, že jsem si ji dal do kapsy.“ Zajel si znovu do kapsy. George se na něho přísně podíval. „Copak to taháš z tý kapsy?“

„Vždyť já v tý kapse ani nic nemám,“ zachytračil si Lennie.

„To já vím taky. Máš to v ruce. Co to máš v tý ruce - co to v ní schováváš?“

„Ale nic, Georgi, na mou duši, nic.“

„Žádný takový, dej to sem.“

Lennie odtáhl ruku se sevřenou dlaní dále od George. „Ale vždyť je to, Georgi, jen myš.“

„Myš? Živá myš?“

„Ale kde! Obyčejná mrtvá myš. Já ji, Georgi, nezabil. Na mou duši, že ne. Já ji našel už mrtvou.“

„Sem s ní!“ nakazoval George.

„I nech mi ji, Georgi.“

„Sem s ní!“

Lennieho zavřená dlaň pomalu poslechla. George popadl myš a hodil ji přes tůňku na druhý břeh do houští. „Co chceš, prosím tě, dělat se chciplou myší?“

„Po cestě jsem ji moh palcem hladit,“ vysvětloval.

„Abys tedy věděl, dokud budeš chodit se mnou, hladit myši, to si necháš zajít. A jestlipak sis už vzpomněl, kam teď jdem?“

Lennie se zatvářil polekaně a v rozpacích si pak položil obličej na kolena, aby ho schoval.

„Já už zase zapomněl.“

„Ježíšikriste,“ povzdechl George odevzdaně. „Tak poslouchej: jdem dělat na ranč, takovej, jako ten tam na severu, co jsme z něj přišli.“

„Tam na severu?“

„Ve Weedu.“

„Máš pravdu. Já už si vzpomínám. Ve Weedu.“

„Ten ranč, co na něj jdem, je tamhle, už jenom nějaký čtvrt míle. Půjdem do dvora a přihlásíme se u šéfa. A teď dej pozor. Já mu dám ty kartičky, a ty nesmíš ani ceknout. Ty tam jen budeš stát a ani neotevřeš hubu. Jestli pozná, co jsi za tůlulum, tak nás do práce nevede, ale když tě napřed uvidí, jak děláš, máme to vyhraný. Rozuměl jsi?“

„To víš, že rozuměl, Georgi. Jakkap by ne.“

„No zaplaťpámbu. Tak až se budem hlásit šéfovi, co budeš dělat?“

„Já ... já,“ Lennie se zamyslel. V obličejí se mu objevilo napětí z přemýšlení.

„Já ... ani neceknu. Já tam budu jen stát.“

„Ty jsi přece jen pašák! To je ohromný! Párkrát si to ještě přeříkáš, abys to už nemoh zapomenout.“

Lennie si začal potichu pobrukovat: „Já ani neceknu... Já ani neceknu ... Já ani neceknu.“

„Výborně,“ pochválil ho George. „A nebudeš tam taky vyvádět žádný skopičiny, jaký jsi vyváděl ve Weedu.“

Lennie se podíval, jako by nevěděl, oč jde. „Jaký jsem vyváděl ve Weedu?“

„Tak na to jsi taky už zapomněl? No, já ti to připomínat nebudu, nebo to uděláš zase.“

Lenniemu prorazilo obličejem pochopení. „Tam ve Weedu nás honili,“ vybuhl radostně.

„A jak honili,“ vzpomínal George s ošklivostí. „Museli jsme utýct. Šli po nás, ale nechytli nás.“

Lennie se blaženě zahihňal. „Tak viď, že já to nezapomněl!“

(...)

(red)

## Které poslední zvonění se vám letos nejvíce líbilo? Co jste nejvíce oceňovali?

### Anna Hriadelová (G4)

Nejvíce se mi líbilo poslední zvonění třídy G8 „Návrat doby otrocké aneb Využijte otroky z G8“ už jen proto, že je v této třídě můj bratr Ondra. Celkově měli velmi dobrý a netradiční nápad! Bylo dobré, že prodávali propisky, odpustky a různé pochutiny, takže po nás nechtěli peníze jen tak. I další dvě poslední zvonění byla pěkná a bylo vidět, že všechny maturanty jejich vlastní program pobavil a užili si ho.

### Magdalena Vaňková (G4)

Nejlepší bylo G8 – bylo skvělé, že jsme si mohly ty otroky doopravdy koupit.

### Eva Kellnerová (G5)

Nejvíce se mi líbila oktáva. Všechno měli promyšlené, dotažené až do konce a ještě k tomu užitečné díky propustkám od učitelů. Za to mají mé velké díky!

### Saša Srp (G6)

Mně se nejvíce líbilo poslední zvonění od G8, a to kvůli způsobu, jakým vybírali peníze. Pokaždé, když jim někdo přispěl, tak něco dostal (kupování odpustků, koupení otroka, kamení atd.). U ostatních posledních zvonění mi to připadalo spíše jen jako příspěvek na maturitu. Dále oceňuji kamenování a prodávání otroků.... sám bych do toho asi nešel.

### Helena Ukropcová (G6)

Mně se nejvíce líbili otroci. Byla to novinka, jednoduše neohrané téma. Nejvíce jsem ocenila nošení na nosítkách nebo na zádech. Taky se mi líbilo, jak byli otroci ráno přivázáni u vchodu.

### Jan Nešpor (G6)

Určitě se mi nejvíce líbila G8 a kamenování. Nejlepší ale bylo, když si paní profesorka Peňázová odkoupila vlastní odpustky.

### Zdislava Klementová (G7)

Nejvíce se mi líbilo poslední zvonění G8. Líbil se mi jejich originální nápad.

### Marek Caha (G7)

Všechna poslední zvonění byla super. Nejlepší podle mě ale byla G8 – nápad s odpustky byl geniální... PL4 ale byla taky skvělá, kafe po ránu a ještě do hodiny... co víc si přát!

### Nikol Hlávková (PL2)

Nejvíce se mi líbila G8, měli originální nápad a ocenila jsem, že vyrobili propisky a odpustky. Celkově to měli zajímavé!

### Tereza Mádrová (PMP3)

Nejvíce se mi líbili otroci z G8 a cukrátky z PMP4. Oceňuji jejich originalitu a nápaditost.

*Markéta Solnická (G7)*



Zamyšlení

## Štěstí

Ne každého v jeho životě postihne štěstí, někteří ho mají méně, jiní více. Každý člověk bere své štěstí jinak. Jinak si ho i váží. Někteří lidé čekají od svého života mnoho, chtějí pořád víc. Obdivuji ty lidi, kteří se dokážou radovat z maličkostí. Když jsem se před rokem potulovala v herně s herními automaty, kam mě vzali moji kamarádi, pozorovala jsem výrazy jednotlivých hráčů. Můj kamarád Ben měl velmi soustředěný výraz, ale když vyhrál, proletěl mu obličejem výraz dokonalého štěstí.

Moje dobrá kamarádka ze skautu, které už je teď 18 let, je mentálně postižená. Protože se narodila s mozkovou obrnou, její rodiče ji zavrhli. Do svých šesti let nezažila mnoho štěstí. Ve třech letech ji dali do péče dětského domova. Ve čtyřech letech se její smůla obrátila ve štěstí. Ujala se jí její adoptivní maminka. Nejmenovaná kamarádka se tak dostala do kolektivu šesti adoptovaných dětí a staly se z nich sourozenci a nerozluční přátelé. Od té doby je velmi šťastná. Když jsem ji poprvé potkala, bála jsem se jí. Ale o pár let později se z nás staly přítelkyně. Když mi jedna z jejích sester vyprávěla její příběh, nemohla jsem uvěřit tomu, jak je ta kamarádka silná. A s jakou vervou prožívá svůj život a je šťastná.

Jsou různé druhy štěstí, které k nám přicházejí. Je jenom na nás, jestli to štěstí přijmeme a budeme opravdu šťastní.

Když jsem přemýšlela, jak nejlépe popsat náš svět, uvědomila jsem si, že ho každý vidí jinak. Myslím si, že do něj patří lidé, příroda a živočichové.

Já si pod slovy náš svět představím hlavně svoji láskyplnou rodinu a kamarády, bez kterých bych nemohla existovat. Také by mi chyběl step, tanec, hudba, ale i příroda, ve které se uklidním a relaxuji. Do našeho světa ale nepatří jen krásné a kladné věci. Bohužel se setkáváme i se zlými a závistivými lidmi, smutnými situacemi a podvody. Někteří si možná říkají, proč nemají to, co mají druzí, ale já se domnívám, že nejdůležitější je naše zdraví a bezpečný domov.

Uvědomme si, že žijeme v civilizačně pokročilé době. Že naši předkové nemohli hrát na počítači, neměli mobilní telefony a další moderní věci a přístroje. Také si jen představme, jak asi žijí lidé v Africe a jiných chudých oblastech. Ráda bych zdůraznila, že někdo má méně peněz, někdo zase více, avšak všichni jsme si rovni a měli bychom se respektovat a podporovat. Vždyť náš svět je velmi rozmanitý a zajímavý, plný nových poznatků a objevů.

Měli bychom si svého světa vážit a brát ho takový, jaký je. Myslím, že si můžeme pomáhat a být k sobě příjemní. Nevidím důvod, proč bychom měli někoho považovat za méněcenného nebo ho vyřazovat ze společnosti. Mnohem lepší bude, když půjdeme za svými kamarády nebo blízkými a řekneme jim, jak je máme rádi a jak si jich vážíme!

Anna Hriadelová (G4)

Markéta Svobodová (G5)

## Očovské louky

Jedním z mých nejoblíbenějších míst je louka na okraji města Hodonína. Leží za statkem tety Evy. V létě otevírá ohrady všem tetiným ovčím a kozám a ženu je na onu Očovskou louku, aby se napásly čerstvé trávy.

Zuju si boty a běžím až k zurčícímu potůčku, který přeždu po dřevěném prkně, a utíkám doprostřed louky ke kameně staré studni. Lehnu si do vysoké trávy a když nastražím uši, slyším, jak potichu šeptá. Přikryju si obličej slaměným kloboukem a poslouchám, jak si zvířata povídají hlasitým bečením, mečením a jemným cvrlikáním. K lučnickému kvítí si raději nečichám, neboť bych kvůli své alergii otekla, ale ráda sleduju modrásky a žluťásky, jak dosedají na jetel a šimrají jej svými sosáčky. Ráda se také nechám vtáhnout do děje pěknou knížkou, která mě pohltí svým napětím nebo vtipností.

Když začne zapadat slunce, běžím zpět domů a cítím, jak mne tráva šlehá a kouše do holých nohou. Naženu zvířata do jednoho houfu a vedu je zpět do ovčárny. Často mě zlobí a zdržují, utíkají zpátky na louku nebo chtějí do malého skleníku. Nakonec si ale vydobudu svou a s námahou je dotlačím zpátky do ohrad.

Miluju takto strávené letní podvečery a za nic bych je nevyměnila

*Jana Vaverková (G2)*

Jistě má každý z vás rád jiné roční období, ale mým zamilovaným je právě podzim, protože mě lákají zejména jeho barvy.

Žlutá mi připomíná sluneční svit, červená zase růže a hnědá půdu, na které roste všechno živé.

Když se mžikem oka kouknu na stromy, vidím, jak z nich padají pestrobarevné listy. Na šeptající trávě je poznat, že zestárla a zežloutla, protože se chystá na zimu.

Zvířata v lesích si připravují zásoby, staví si domečky a prožívají podzim skoro stejně jako lidé.

My můžeme sbírat houby, sladké a na jazyku rozplývající se ostružiny nebo dříví a šišky.

Děti pouštějí na kopcích draky, kteří poletují oblohou mezi větrem, mraky a do tváří šimrajícím sluníčkem.

Podzim je pro mě signálem, který den co den pomalu ohlašuje zimu, ale i tak by měl mít každý z podzimu radost a užívat si ještě pěkných dnů strávených v přírodě.

*Marta Prchalová (G2)*



Foto © archiv redakce

**Paul Bourget: *Sérénade italienne***

Partons en barque sur la mer  
Pour passer la nuit aux étoiles.  
Vois, il souffle juste assez d'air  
Pour la toile des voiles.

Le vieux pêcheur italien  
Et ses deux fils qui nous conduisent,  
Écoutent, mais n'entendent rien  
Aux mots que nos bouches se disent.

Sur la mer calme et sombre, vois:  
Nous échanger nos âmes,  
Et nul ne comprendra nos voix  
Que la nuit, les lames.

**Paul Bourget: *Italská serenáda*  
Přeložil Vojtěch Otruba (G8)**

Vyjedme s bárkou na moře  
vstříc noci krásné, plné hvězd.  
Hle, teď jsme s větrem zadobře,  
aby nás plachty mohly nést.

A starý rybář, Ital ten,  
synové jeho, co vezou nás,  
neslyší, naslouchají jen,  
tomu, co říká náš tichý hlas.

Na moři klidném, temném zřím  
sdílení našich dvou duší.  
Že pochopí kdo, nevěřím,  
snad jen noc a vlny tuší.

**Paul Borget: *Vlašská serenáda*  
Přeložil Jaroslav Vrchlický**

Ó prchněm' v moře mlhy a mrak,  
noc stravme v hvězdném roji!  
Dost větru je — as právě tak,  
co plachtu zdulo by tvoji!

Italský rybák, který nás  
provázet bude se svými syny,  
úst našich ovšem uslyší hlas,  
však nezví — vše ztají stíny.

Nás tma a něha zatopí,  
a najdem' na moři sebe,  
a kdo tam hlas náš pochopí?  
Jen vlny a noc a nebe!

## Pojedeme k moři

*Pojedeme k moři*

Režie: Jiří Mádl

komedie

ČR, 2014, 90 min

O filmovém debutu Jiřího Mádl jsem se dozvěděla dlouho před jeho distribuční premiérou (10. 4. 2014). I proto se stal (nejen pro mne) jednou z neočekávanějších českých filmových novinek letošního roku. Jiří Mádl napsal příběh i scénář během svého studia scénaristiky a režie na Film Academy v New Yorku. Inspirací mu byla kniha Marka Haddona – Podivný případ se psem.

Film se odehrává v jihočeské metropoli, Českých Budějovicích, a vypráví příběh jedenáctiletého jedináčka Tomáše (Petr Šimčák) a jeho nejlepšího přítele, Čecho-Chorvata Harise (Jan Maršál). Tomáš je rozhodnut stát se dalším Formanem. Rodiče ho v tomto snu podporují, a tak Tomáš k narozeninám dostává svůj první fotoaparát – Nikon D4. Kluci se rozhodnou natočit svůj první film. A dle názoru Tomáše by režisér měl točit především o tom, co velmi dobře zná. S Harisem tedy začne točit vyprávění o sobě – své rodině, kamarádovi Harisovi, škole, fotbalu, který díky šikaně spoluhráčů nesnáší a v neposlední řadě také o svojí spolužačce Stáně, kterou miluje, ale jak se vzápětí ukáže, ona nemiluje jeho. Při natáčení Tomáš zjišťuje, že jeho otec (Ondřej Vetchý) mizí pravidelně neznámo kam, a rozhodne se tuto záhadu spolu s Harisem pomocí kamery odhalit. Že by

snad mohl někdo třetí zasahovat do harmonického manželství Tomášových rodičů? Ne. Ale přeci může být pro Tomáše odhalení rodinné třinácté komnaty bolestné. (Už jen svojí jednoduchostí.) Haris odmítá do filmu přispět portrétem o sobě a potažmo o svojí vlastní rodině. Proč? To netuší ani jeho nejlepší kamarád...

Dějové zvraty určují náladu filmu. Počáteční lehká, bezstarostná, v určitých místech až rozverná atmosféra s odkrýváním skutečností, které měly být alespoň ještě chvíli skryty, poznáváním světa dospělých a ztrácením dětských růžových brýlí, houstne. Rodinná komedie se pozvolna proměňuje v rodinné drama se sociálním podtónem.

Jedná se o první český celovečerní film natočený na zrcadlovku. Neotřelý námět skvěle doplňuje zpracování, které je hravé a působí, jako by kluci skutečně natáčeli sami. Oživujícími prvky je například občasné rozostření obrazu, zpomalené a zrychlené záběry nebo práce s ruchem a zvuky. Mádlem napsaný scénář je svěží a originální. A co se týče obsazení, měl Mádl více než šťastnou ruku. Herci se do rolí skvěle hodí, komunikace mezi nimi je výborná, navzájem se doplňují.

Komedie mne po všech stránkách velmi mile překvapila. Její zhlédnutí mohu vřele doporučit.

*Anna Štykarová (G5)*



Hodina dějepisu:

„Co se stalo 7. 4. 1348?“

„Byla založena Univerzita Karlova.“

„A co se stalo v roce 1357?“

„Slavili deváté výročí založení!“

Paní učitelka rozdává papíry na písemku a důrazně říká:

„Doufám, že neuvidím nikoho opisovat!“

„To my také,“ ozve se z jedné řady...

Učitel přerušil svůj výklad a povídá:

„Kluci, kdybyste se tam vzadu bavili o fotbale o něco méně hlučně a kdyby holky uprostřed řešily křížovky klidněji, mohli by ti v prvních lavicích v klidu spát!“

„Pane učiteli, já si myslím, že si tu pětku nezasloužím!“

„Já také, ale šestky nemáme!“

„Jak vysoká je naše škola?“ ptá se paní učitelka.

„Přesně 128 cm.“

„A proč zrovna tolik, Pepíčku?“

„Protože jí někdy mám až po krk.“

„Pane instruktore, co mám udělat, když chci přistát?“

„Ehm, já myslel, že vy jste instruktor...“

Sedí dva důchodci na lavičce a sledují místní fotbalovou jedenáctku. Najednou se jeden z nich chytne za hlavu a začne křičet:

„Jako řezníci, jako řezníci!“

Druhý na to:

„Co blbneš, Franto?“

„No tak se podívej, jdou od porážky k porážce!“

Mladý potápěč je pod vodou, když tu vidí chlápka ve stejné hloubce jako on, ale bez vybavení.

Pokusí se potopit o deset metrů hlouběji, ale v minutě ho chlápek dohoní.

Nato potápěč vytáhne tabuli a napíše:

„Jak je možné, že se potápíte tak hluboko bez vybavení?“

Chlapík mu pod otázku odepíše:

„Já se nepotápím, já se topím!“

Dostihový jezdec dojede konečně do cíle. Jeho trenér už na něj čeká a hned se začne rozčilovat, jak zbabral závod.

„Co řvete? Vždyť za mnou byli ještě tři koně!“ brání se šokej.

„No, to byli, ale ti už patřili do dalšího dostihu!“

V posilovně jsem se zeptal trenéra, jaký stroj mám použít, abych zapůsobil na ženy.

Vyvedl mne ven a ukázal na bankomat...

David Záboj (G5)  
a (red)

**Lercháč – Školní časopis studentů  
Cyrilometodějského gymnázia a  
střední odborné školy pedagogické  
Brno**

**Redakční rada:**

Kateřina Pokorná, Markéta Solnická, Jiří Habán, David Záboj, Kateřina Bielená, Anna Štykarová, Eva Kellnerová, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D. (S. Cyrila)

**Jazyková korektura a sazba:**

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.  
(S. Cyrila)

**Titulní strana:**

Zbyněk Řehoř

**Redakce:**

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel  
cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese [casopis@cmsps.cz](mailto:casopis@cmsps.cz). Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v květnu 2014. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je 31. 10. 2014.